

[Økonomi- og handelsministeren.]

tigt sætter ind mod nedgangen i beskæftigelsen, mens vi på den anden side senere på året 1975 i kraft af besparelserne holder noget igen på en ny opgang, hvis den skulle vise sig til den tid at blive for stærk. Vi er jo nødt til at sikre os, at de lettelser, der gennemføres af hensyn til beskæftigelsen, ikke bringer os ind i en sådan forværring af vore valutavanskeligheder, at vi på ny tvinges til at stramme.

Det kan ikke undgås, at vi i de nærmest kommende måneder får en beskæftigelse, der er mindre, end vi alle gerne havde set. Den nedsættelse af den ugentlige arbejdstid, der sker i begyndelsen af december 1974, vil jo nok bidrage noget til at fastholde beskæftigelsen, og skulle nedgangen blive stærkere end antaget, vil regeringen selvsagt træffe yderligere foranstaltninger. Men det afgørende nu er, at der lægges en linje for den politik, der skal føres frem igennem 1975, så vi kan sikre os en højere beskæftigelsesgrad på et holdbart grundlag, og det kræver, at opgangen i produktion og beskæftigelse bæres frem af konkurrenceerhvervene.

Regeringen har tillagt det meget stor betydning, at den inden for de snævre grænser, der foreligger, søger at lette stillingen for disse erhverv. Lempelsen af kreditpolitikken, udbygningen af eksportkreditordningen og en styrkelse af det eksportfremmende arbejde er alle skridt i denne retning. Men nødvendigheden af en fortsat stor privat kapitalimport lægger stærke bånd på vores bevægelsesfrihed i den henseende. Under alle omstændigheder må det imidlertid stå klart, at mulighederne for at løse problemerne alene ad den vej kun er små, og derfor må opmærksomheden samle sig om udfaldet af de indkomstforhandlinger, der nu er ved at begynde. Forløbet og resultatet af disse forhandlinger vil blive afgørende for konkurrenceerhvervenes omkostningsniveau i 1975, blive afgørende for det grundlag, erhvervene får for tilrettelæggelsen af deres indsats og deres investeringer. Opgangen i det danske pris- og omkostningsniveau i det kommende år må blive lavere her end i udlandet, såfremt vi skal gøre os håb om at opnå en varigt højere beskæftigelsesgrad.

Regeringen har gjort, hvad der var muligt for at lette denne opgave gennem skatte-reformen. Den betyder, at f. eks. LO-med-

lemmerne fra nytår opnår en forbedring af deres disponible indtægt, der er af samme størrelse, som hvis timelønnen var hævet med en 3-4 kr. Tilmeld bliver denne forbedring ikke beskåret af prisstigninger, for den opnås ved en skattnedsættelse og ikke ved en omkostningsforhøjelse. Derfor kan man sige, at de forestående indkomstforhandlinger ikke, som det i reglen fremstilles, er en forhandling om, hvordan indtægterne skal fordeles mellem de selvstændige og lønmodtagerne. Det er først og fremmest en forhandling om, hvordan indkomsten, realindkomsten, skal fordeles mellem dem, der har og beholder deres beskæftigelse, og dem, der kastes ud i ledighed. Man må meget håbe, at alle berørte parter vil gøre sig denne sammenhæng klar.

Arbejds- og boligministeren (Johan Philip-sen):

Her følger nu et svar på forespørgslen fra arbejds- og boligministeriets område med de motiveringer, som jeg har anset for nødvendige til forklaring af svarene.

Siden foråret har beskæftigelsessituationen jo været dårligere, end vi har været vant til i flere år, og baggrunden herfor skal, som økonomiministeren allerede har redegjort for, søges i flere forhold. Jeg vil da gerne have sagt, at det helt afgørende jo er, at den danske økonomi i flere år har været ude i en massiv uligevægt, kendetegnet ved store og regelmæssige underskud på vor samhandel med udlandet. Det har længe stået klart, at der var snævre grænser for, hvor længe dette kunne fortsætte. Det blev derfor allerede for år tilbage tilkendegivet fra den daværende regering, at løsningen på landets økonomiske problemer skulle søges dels i en omfordeling af kapital og arbejdskraft, dels i betydelige besparelser på de offentlige budgetter. Omfordelingen af ressourcerne skulle ske fra byggesektoren eller andre hjemmemarkedserhverv til erhverv, der indtjente valuta til landet, enten fordi de eksporterede, eller fordi de fremstillede varer, der konkurrerer med importvarer.

Året 1973 var et af de økonomisk set gunstigste år i årtier. Det har fremmet den ønskede omstilling, og det var ud fra et omstillingssynspunkt rigtigt, at momsrefusionen blev fjernet på dette tidspunkt. Men måden, det skete på, skabte en kunstig over-